

1 Söndagen i Fastan

2 Årg. Ev. Matt. 16:21-23.

I.N.J

*”Tänk på honom som var frestad,
såsom du i alla stycken”*

Så står det i psalm 569 i psalmboken. Och att det är om Jesus det handlar, det förstår vi nog. Han har varit frestad, precis som vi. Men vad är frestelse? Ja, ibland användes ordet obetänksamt och lättsinnigt. Att falla för en frestelse, är att falla för det som ger njutning, glädje och sätter guldkant på tillvaron.

Men att frestas, det är att stå under press från det onda, att lockas att svika Gud, att vända honom ryggen, att leva som sin egen. Att *få oss bort från Gud*, det är frestelsens syfte. Och då förstår vi, att det är allvar och inte trams, när vi ber *”inled oss icke i frestelse”*.

Det är gott att veta, att vi inte är ensamma i våra frestelser och prövningar. I Hebréerbrevet står det: *”Eftersom han själv har prövats och lidit, kan han hjälpa dem som prövas”* (Heb. 2:18). Han förstår oss. Och framförallt, han kan hjälpa oss när vi känner Ondskans makt i våra liv. Under den fastetid vi har börjat, finns det därför all anledning att tänka på *”honom som var frestad”*.

Tänker vi på Jesus, så inser vi att han var frestad konstant. Det Onda – eller rättare: den Onde - ville hindra honom från att gå korsets och lidandets väg, att bevara sitt eget liv, och lämna mänskligheten åt sitt öde. Vad Frestaren ville, det var att Jesus skulle svika sin kallelse. Men han var kommen *”inte för att bli tjänad, utan för att tjäna och ge sitt liv till lösen för många”* (Mark 10:45).

Det är detta Jesus försöker förklara för sina oförstående lärjungar på vägen upp till Jerusalem. Detta var första gången. Ytterligare två gånger skulle han undervisa dem om detta, så att deras bild av honom klarnade och djupnade. Men de kunde inte begripa det. Sådan kan inte den Messias vara som vi tror på! Lida och dö? Nej, inte han!

I Petrus ord: *”Må Gud bevara dig, Herre. Något sådant skall aldrig hända dig”*, låg alltså en oerhörd frestelse att svika sin kallelse. Egentligen var det en upprepning av vad som hände i Juda öken. Är du Guds Son, kan du ju göra vad du vill! Att bevara sitt liv – att låta egoism och självkärlek bli det bestämmande. Att använda sina gudomliga krafter för egen vinning, att bli en bröd-Messias eller en jordisk lyckokung. Det var Jesu frestelse.

Stackars Petrus! Han förstod inte bättre. Den Messias han trodde sig funnit i Jesus var just en jordisk sådan, som med våld skulle göra Israel fritt och mäktigt igen. Men att han skulle *"lida mycket"* och *"bli dödad"*, så kunde det väl inte vara?

Men varför måste Jesus ta i så? *"Håll dig på min plats Satan"*. Hårda ord! Men om vi slår upp den här versen i vår Bibel, så står det i en förklarande not: "Petrus rätta plats är bakom Jesus, i hans efterföljd. Med sina invändningar ställer han sig i stället i vägen för honom och spelar därmed samma roll som frestaren i öknen". Tillrättavisningen, om än den var sträng, behövdes alltså! Det var ju människornas, din och min frälsning, vårt eviga väl som stod på spel. Om Jesus hade låtit bli att gå upp till Jerusalem, att ge sitt liv för oss, då hade det varit ute med oss. Det svar som låter så hårt och bryskt, var ett uttryck för hans kärlek till oss människor. *Inget* skulle hindra vår frälsning. Inte ens Petrus välvilja!

Vi har också vår kallelse och bestämmelse – nu tänker jag inte på vår jordiska kallelse – även om vi kan svika den – utan på den kallelse som står över alla andra – vår kallelse att leva som Guds barn. Gud har skapat oss till sig. Frestelsen: att leva oberoende av Gud, som sin egen herre. Själva *"ursynen"* var ju den, att vilja *"bli som Gud"*, (1 Mos. 3:5) för att slippa att vara beroende av honom, att vilja vara sig själv nog. Det finns något inom oss som vill vara oberoende av Gud. Det kan låta oerhört lockande, att få vara fri, att göra det man vill, att slippa ta ansvar för sina handlingar, att själv definiera vad som är ont och gott, rätt och fel, sanning och lögn. Den Onde brukar alltid utmåla det livet som lockande – medan han svartmålar livet i tro på Gud som dystert, hämmande, insnöat och glädjelöst. Men priset för den s.k. friheten är fruktansvärt – och det talar han ju inte om – den som vänder sig bort från Gud blir ju till sist förlorad för honom.

Som sagt: Det är gott att tänka på Jesus, *"han som var frestad, liksom du i alla stycken"*. Det är nämligen lätt hänt att man tänker att det är bristen på tro som är orsaken till att vi känner det ondas makt i vårt liv. Så är det inte! Se på Jesus! Han den helige, fullkomlige och rene blev utsatt och ansatt. Det är inte för att du saknar tro som du får känna hur den Onde vill dra dig bort från Gud, utan därför att du har tro och vill leva som ett Guds barn.

Som vi ser, kommer den Onde ingen vart med Jesus. Jesus ingick inte i debatt med honom. Övervägde inte ett ögonblick hans förslag. Han klippte av direkt: *"Håll dig på din plats Satan"*. Visserligen återkom han gång på gång. Men Jesus segrade. I Juda öken, här på vägen upp till Jerusalem, i Getsemane där Jesus bad: *"Ske din vilja, inte min"*.

Ändå såg det ut som ett nederlag – vandringen upp till Jerusalem, gripandet, misshandeln, domen och döden på korset. Men det var en seger – kärlekens och *den gudomliga frälsningsviljans* seger. Även den sista frestelsen bestod Jesus: ”*Om du är Guds Son stig då ned från korset*”. Men Jesus steg inte ned. Han blev kvar på korset.

Men vi då? Vi har ju inte samma krafter som Jesus. Vi är av klenare virke, ja av murket trä. Det brytes lätt. Hjälper det bara att *tänka* på Jesus? Om Jesus bara vore den som levde för länge sedan – då hade det inte hjälpt att tänka på honom. Då hade tanken på honom snart förflyktigats. Men nu handlar det inte om en flyktig tanke, utan om att leva med Jesus, att tala med Jesus, att umgås med Jesus, att möta Jesus, ha Jesus för ögonen: Med andra ord, *att leva lärjungaliv* med Jesus. Och det kan jag eftersom han är *den levande och uppståndne*, den som är hos mig här och nu.

Vägen upp till Jerusalem – det var ju där Jesus och lärjungarna befann sig i evangeliet vi har hört idag – det är en utmärkt bild av vår väg som lärjungar av vår livsvandring med Jesus. Vandrar jag nära honom så får han tillfälle att undervisa mig så att jag lär känna mig själv – men än mer honom – och hur mycket jag behöver honom. Visst kommer jag som Perus med mitt ifrågasättande. Men han visar mig lika sakligt som tålmodigt tillrätta. Inte alltid förstår jag. Livet kan ibland vara dunkelt, svårtytt och mörkt. Men jag behöver inte förstå. På den vägen går *Jesus först*, och jag efter. Där har jag min plats: *Bakom* honom! Han känner vägen. Det är tryggt. Jag behöver inte förstå. Jag kan tro ändå. Som det står i en bön: ”Trygga kan vi gå dina förunderliga vägar, ty de slutar alltid i godhet och välsignelse”

I gemenskapen med Jesus finns kraft att bestå provet, att täppa till truten på den Onde och att övervinna honom. Segern över frestelserna är inte omöjlig. Det visar Jesu kors. Under denna fastetid borde vi ha många, många ärenden dit. Så därför:

*Tänk på honom som var frestad
Såsom du i alla stycken,
Honom som vid korset fästad
Drack för dig den bittra drycken.
Ren och helig, han allena,
Kunde frälsning oss förvärva
Att vi, heliga och rena.
Skulle paradiset ärva. Amen*

Psalmer: 175 v 3, 358, 566 222, 45